

Пильгун Н.В., к.ю.н., доцент,
Ткаченко Є.М., студентка,
Юридичний факультет,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ ІНТЕГРАЦІЇ УКРАЇНИ ДО ЄС

Характерною рисою сучасного світового розвитку країн є активізація інтеграційних процесів у світі та Європі зокрема. При цьому, навіть, ті країни, які не входять до складу інтеграційних об'єднань, неминуче відчують на собі їх відчутний вплив. Після останнього розширення Європейського Союзу (ЄС) Україна стала безпосереднім сусідом Євросоюзу, що, у свою чергу, відкриває нові можливості для поглиблення співпраці між Україною та ЄС.

Для України європейська інтеграція – це шлях модернізації економіки, подолання технологічної відсталості, залучення іноземних інвестицій і новітніх технологій, створення нових робочих місць, підвищення конкурентоспроможності вітчизняного товаровиробника, вихід на світові ринки, насамперед на ринок ЄС. Як невід'ємна частина Європи Україна орієнтується на діючу в провідних європейських країнах модель соціально-економічного розвитку[1].

Важливим кроком зовнішньоекономічної стратегії України став вступ до СОТ 16 травня 2008 року, це сприяє подальшій інтеграції, а також уможлиблює здійснення таких дій:започаткування діалогу на високому рівні з питань енергетики, транспорту, а також у сфері науки та освіти; приведення законодавства України у відповідність до вимог ЄС у пріоритетних сферах; проведення переговорного процесу та утворення митного союзу між Україною і ЄС, метою якого безперечно має стати скасування митних, правових та технологічних перешкод у цій сфері.

На даний зусилля України ще не принесли бажаного результату. Так головними невіршеними проблемами залишаються: обмеженість надійного джерела та потенціалу розвитку експортних можливостей – стійкого платоспроможного внутрішнього ринку; слабкі позиції України у сфері високих технологій, низький рівень розвитку НТП; недостатній рівень розвитку сучасної інфраструктури, особливо інформаційної і транспортної, та видів діяльності, що підтримують присутність українських виробників на міжнародних ринках; невисокий рівень конкурентоспроможності вітчизняних виробників, їх товарів і послуг та економіки країни в цілому; відсутність масштабних інвестицій в економіку України з боку провідних європейських ТНК, що унеможлиблює входження українських виробників до їх міжнародних розподільчих систем, а відтак – ефективне проникнення на висококонкурентні ринки

найбільш розвинутих країн, особливо в сегментах, пов'язаних з високотехнологічними виробами; складнощі створення й удосконалення фондового ринку. Без нього, без вільного ринку капіталів мало ймовірно здійснити прискорену модернізацію; недостатня готовність інституційної структури в Україні, брак кваліфікованих кадрів, ресурсної бази для виконання відповідних заходів [2]. Незважаючи на перешкоди, інтеграційні процеси будуть відбуватися, бо не тільки Україна зацікавлена в ЄС, а і ЄС певною мірою зацікавлений в українському ринку, але при умові вирішення проблеми бідності, яка нині є дуже гострою.

Європейська інтеграція є найбільш визначальним фактором, як міжнародної діяльності України, так і її внутрішньої політики на тривалу перспективу, закріплює безпеку та позитивно впливає на відносини України з усіма країнами світу. Невідхильна реалізація курсу на інтеграцію у Європейський Союз забезпечить гарантії прав людини, розвиток в Україні громадянського суспільства, побудову соціально орієнтованої ринкової економіки та величезну матеріальну підтримку з боку ЄС [2].

Природно, що основні події в Європейському Союзі спонукають Україну скоректувати свої позиції щодо інтеграційних перспектив. Старі стратегії польського зразка не можуть бути ефективними в новій ситуації. Які ж висновки має зробити Україна? Зрозуміло, що докладна відповідь на це запитання виходить далеко за межі нашої статті. Втім, спробуємо накреслити певні тези. По-перше, європейська інтеграція як основний вектор внутрішньої та зовнішньої політики України має залишатися таким, незалежно від внутрішніх проблем і криз Євросоюзу. Вона має бути усвідомлена передусім як прагнення жити в просторі європейських цінностей, а вже потім – як інституційне приєднання до ЄС. По-друге, на часі усвідомити: євроінтеграційного бліцкригу в Україні не буде. А отже, євроінтеграційні аргументи у внутрішньополітичній боротьбі потрібно використовувати зважено і відповідально, аби не компрометувати і не дискредитувати саму ідею. Зі сказаного випливає, що Україні не слід поспішати із поданням офіційної заявki про вступ до ЄС. Сьогодні зрозуміло, що Європа не дасть Україні чіткої інтеграційної перспективи. По-третє, щоб стати добрим партнером та сусідом ЄС, Україні потрібно максимально деміфологізувати і прагматизувати свої відносини із Євросоюзом. Ідеологія, коли європейська інтеграція виступає однією із іпостасей «світового майбутнього» має поступитися місцем відносинам «із калькулятором в руках». Можливо, це потребуватиме зменшення кількості та чисельності євроінтеграційних органів і створення принаймні одного потужного дослідницького центру у цій сфері [4, с. 116].

Підсумовуючи вищенаведене, слід зазначити, що європейська інтеграція для України є шляхом покращення та модернізації економіки,

залучення іноземних інвестицій і новітніх технологій, підвищення конкурентоспроможності вітчизняного товаровиробника, вільний рух в середині інтеграційного об'єднання кваліфікованої робочої сили, товарів, послуг, факторів виробництва, а також це все передбачає вихід на єдиний спільний ринок. Для прискорення інтеграції України до ЄС слід здійснити такі першочергові заходи: зупинення подальшого соціального розшарування; забезпечення справжнього, а не декларованого розвитку підприємництва; виведення економіки з тіні; вільний доступ до кредитних, матеріальних та інформаційних ресурсів, ринків збуту продукції; ефективне втілення законодавства з питань боротьби з шахрайством та корупцією; посилення фінансового контролю за структурними фондами та фондами розвитку; реформа судової системи, захист прав власності та прав людини; розробка нової зовнішньоекономічної стратегії з урахуванням позитивних та негативних факторів від інтеграції України в Європу [3, с. 46].

Отже, в Україні є перспектива щодо інтеграційних процесів в ЄС, але для цього треба подолати деякі проблеми всередині країни. Україні час зробити ревізію своїх суперечливих досягнень останнього періоду і знайти кращий шлях підвищення властного конкурентного потенціалу і здатності бути повноцінним суб'єктом міжнародних відносин.

Література

1. Сучасний стан і перспективи української євроінтеграції [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://nbuviar.gov.ua/index.php>
2. Інтеграція України до ЄС: проблеми та перспективи подальшої співпраці [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.confcontact.com/2008dec/2_virbulev.php
3. Федоришина О.О. Проблеми інтеграції України до Європейського Союзу. / О.О. Федоришина // Ефективна економіка. – 2012. – №4. – С. 44-48
4. Шинкар В.А. Проблеми і перспективи інтеграції України до ЄС. / В.А. Шинкар, Т.Ю. Ковач // Науковий вісник Ужгородського університету. – 2012. – №3 (37). – С. 111-117

УДК 342(477)(043.2)

Пильгун Н. В., к.ю.н., доцент,
Следь Д. О., студентка,
Юридичний факультет,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

ОСОБЛИВОСТІ ФОРМУВАННЯ ПРАВОВОЇ ДЕРЖАВИ В УКРАЇНІ

Сучасна правова держава в Україні проходить складний і нелегкий час. Правовий характер Української держави увиразнюється передусім у